

Sygnatura akt I C 557/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 sierpnia 2022 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Aleksandra Dumińska

Protokolant: Karolina Langa

po rozpoznaniu w dniu 8 sierpnia 2022 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa R. Bank (...) z siedzibą w W. działający przez Oddział w Polsce z siedzibą w W. przeciwko E. S. (uprzednio P.)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej E. S. (uprzednio P.) na rzecz powoda R. Banku (...) z siedzibą w W. kwotę 28.226,91 (dwadzieścia osiem tysięcy dwieście dwadzieścia sześć złotych i dziewięćdziesiąt jeden groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 9 czerwca 2021 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej E. S. (uprzednio P.) na rzecz powoda R. Banku (...) z siedzibą w W. kwotę 5.029,00 (pięć tysięcy dwadzieścia dziewięć złotych) tytułem kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygnatura akt I C 557/21

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 22 sierpnia 2022 r.

Powód R. Bank (...) z siedzibą w W. działający w Polsce poprzez R. Bank (...) (Spółkę Akcyjną) Oddział w Polsce z siedzibą Oddziału w W. domagał się od pozwanej E. P. (aktualnie S.) – w razie wniesienia sprzeciwu od wydanego nakazu zapłaty – zasądzenia kwoty 28.226,91 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów w postaci: opłaty sądowej od pozwu, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Powód w uzasadnieniu podał, że wierzytelność powstała na tle realizacji umowy o udzielenie wsparcia pozwanej w spłacie kredytu mieszkaniowego numer (...)2016- (...) z dnia 19 sierpnia 2016 roku zgodnie z art. 12 ust. 1 pkt 3 w zw. z 19 ust. 1 ustawy z dnia 9 października 2015 roku o wsparciu kredytobiorców znajdujących się w trudnej sytuacji finansowej (ówcześnie t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 1925 ze zm., aktualnie t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 2138 ze zm., dalej jako „ustawa o wsparciu”), z uwagi na zaistnienie przesłanek do zwrotu otrzymanego wsparcia tj. upływ okresu do zwrotu rat wsparcia. Umowa ta została zawarta z poprzednikiem prawnym powódki, tj. z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. (KRS (...)), zaś zgodnie z art. 9 wyżej wymienionej ustawy to kredytodawca dochodzi roszczeń w zakresie zwrotu udzielonego wsparcia stąd posiada on legitymację do wytoczenia niniejszego powództwa.

Powód w uzasadnieniu wskazał, iż umowa o wsparcie precyzowała kredyt mieszkaniowy, na który przeznaczone było wsparcie ((...) z dnia 28 lutego 2011 roku spłacane w PLN), a także zasady jego spłaty, z których wynikało, że miało

być ono spłacane po 1.500 zł do 14-ego dnia każdego miesiąca przez okres 18 miesięcy. Łącznie tytułem wsparcia wypłacono kwotę 27.000 zł.

Nadto w uzasadnieniu powód wskazał, iż poinformował pozwaną o numerze rachunku bankowego przeznaczzonego do spłaty wsparcia, a następnie z uwagi na brak spłaty wezwał ją do zapłaty w terminie 30 dni ze wskazaniem konsekwencji braku spłaty. Do pozwu dołączono dokumenty w postaci umowy o wsparcie w spłacie kredytu oraz korespondencję kierowaną do pozwanej wraz z dowodami jej nadania i odbioru.

Powód wskazał, iż na dochodzone roszczenie łącznie składają się następujące kwoty:

III. 27.000 zł. z tytułu kapitału udzielonego wsparcia,

IV. 1.226,91 zł. z tytułu odsetek ustawowych od kapitału liczonych od kwoty kapitału za okres od dnia wymagalności pierwszej raty zwrotu wsparcia, tj. od dnia 16 marca 2020 roku (z upływem 30-dniowego terminu od dnia wystawienia wezwania do zapłaty), do dnia wytoczenia powództwa.

Jednocześnie powódka domagała się zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 28.226,91 zł za okres od dnia wydania nakazu zapłaty do dnia zapłaty.

(pozew – k. 3-8).

W piśmie z dnia 21 czerwca 2021 roku powód doprecyzował podstawę prawną uzasadniającą żądanie pozwu wskazując na art. 19 ust. 1 w zw. z art. 21 ustawy o wsparciu.

(pismo z dnia 21.06.2021r. – k. 60-61).

W dniu 1 września 2021 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Gdyni wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając w całości żądanie pozwu.

(nakaz zapłaty k. 65).

W dniu 5 października 2021r. pozwana E. S. wniosła sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości oraz wnosząc o oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu wskazała, iż kwestionuje fakt, że wsparcie zostało faktycznie udzielone, wypłacone i przekazane na poczet spłaty kredytu (...) oraz nie posiada informacji, że bank kredytodawca spełnił w terminie punkt 5 § 4 jako warunek uruchomienia wsparcia. W ocenie pozwanej załączona umowa świadczy jedynie o tym, że strony nawiązały stosunek prawny, natomiast nie potwierdza samego faktu wypłaty otrzymania wpłaconych środków z tytułu wsparcia na konto kredytu, tym bardziej, że (...) Bank (...) S.A. nie wypłacał tych środków ze swoich zasobów jako bank. Pozwana podniosła, że od zawarcia umowy pozwana nie otrzymała żadnych informacji, że wsparcie zostało udzielone. Również brak informacji z Banku (...), że środki zostały uruchomione, a w związku z tym zobowiązanie jest wymagalne. Nadto pozwana argumentowała, iż dołączone do pozwu zaświadczenie numer (...)2016- (...) stanowi jedynie dokument prywatny i nie ma mocy dowodowej, gdyż nie został przez nikogo poświadczony. Wydruk ten wygląda jak zmodyfikowany na potrzeby pozwu. Pozwana podważyła wiarygodność tego dokumentu. Nadto pozwana wskazała, że w § 6 pkt 1 umowy wskazano rachunek do wypłaty wsparcia. Pozwana nie ma możliwości wglądu do rachunku bankowego, nie wie do kogo faktycznie należy, więc trudno jej ocenić przepływy na tym rachunku, jeśli takowe miały miejsce. Jest to zupełnie inny rachunek niż ten, który został wskazany do wpłat rat kredytu umowy (...).

(sprzeciw – k. 70).

SĄD USTALIŁ NASTĘPUJĄCY STAN FAKTYCZNY:

Dnia 12 sierpnia 2016 roku pozwana złożyła wniosek o udzielenie wsparcia dla kredytobiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji finansowej, który zaciągnął kredyt mieszkaniowy.

(dowód: wniosek wraz z załącznikami – k. 44-51).

Dnia 19 sierpnia 2016 roku pozwana zawarła z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. umowę o udzielenie wsparcia w spłacie kredytu mieszkaniowego numer (...).

Przedmiotem umowy były udzielenie pozwanej, jako kredytobiorcy wsparcia, które zgodnie z przepisami ustawy z dnia 9 października 2015 roku o wsparciu kredytobiorców znajdujących się w trudnej sytuacji finansowej, którzy zaciągnęli kredyt mieszkaniowy (Dz.U.2015.1925) przeznaczone było na spłatę zobowiązań pozwanej z tytułu kredytu mieszkaniowego o numerze umowy (...) z dnia 28 lutego 2011 roku spłacanego w złotych (PLN). Kwota wsparcia łącznie wynosiła 27.000,00 zł.

Zgodnie z umową Bank (...) miał wpłacić na rachunek kredytodawcy kwotę udzielonego wsparcia w 18 miesięcznych ratach po 1.500,00 zł począwszy od dnia 14 września 2016 roku do dnia 14 lutego 2018 roku (§ 4 pkt 3 umowy). Wsparcie wypłacane miało być na rachunek bankowy o numerze: (...) (§ 6 pkt 1 umowy). Kredytodawca środki wsparcia przeznaczać miał na spłatę zobowiązań kredytobiorcy (E. S.) z tytułu kredytu mieszkaniowego, zgodnie z zasadami określonymi w umowie kredytu mieszkaniowego. Kredytobiorca zobowiązał się zaś do zwrotu udzielonego wsparcia w okresie 96 miesięcy, w równych, nieoprocentowanych ratach, płatnych do 15-ego dnia każdego miesiąca (§ 8 pkt 1 i 3 umowy).

Zwrot wsparcia miał rozpocząć się w miesiącu następującym po miesiącu, w którym upłynęły 2 lata od wypłaty ostatniej raty wsparcia, z zastrzeżeniem sytuacji zbycia przez kredytobiorcę przedmiotu kredytowania oraz otrzymania nienależnego wsparcia.

Kredytodawca był zobowiązany poinformować kredytobiorcę co najmniej 30 dni przed terminem wpłaty pierwszej raty zwracanego wsparcia o wysokości miesięcznej raty, ze wskazaniem numeru rachunku bankowego (...), na który kredytobiorca powinien dokonać wpłat (§ 8 pkt 4 umowy). W przypadku niedokonania płatności co najmniej jednej raty we wskazanym terminie, Bank (...) wyzwał w ciągu 7 dni kredytobiorcę do dokonania płatności w terminie nie dłuższym niż 30 dni (§ 8 pkt 6 umowy). W przypadku niedokonania płatności w terminie określonym w wezwaniu Banku (...) kredytobiorca był obowiązany do niezwłocznego zwrotu przyznanego wsparcia, wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi począwszy od dnia wymagalności pierwszej raty zwrotu wsparcia (§ 8 pkt 8 umowy)

Do dochodzenia roszczeń wynikających z niewywiązania się kredytobiorcy z obowiązku zwrotu wsparcia uprawniony był kredytodawca. W przypadku braku spłaty wsparcia, kredytodawca był uprawniony do dochodzenia zwrotu środków wsparcia w wysokości przyznanego wsparcia wraz z należnymi odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia wymagalności pierwszej raty zwrotu wsparcia (§ 10 umowy).

(dowód: umowa o udzielenie wsparcia – k. 35-43).

Powód z dniem 3 listopada 2018 roku wstąpił w prawa kredytodawcy (...) Bank (...) S.A. w W..

(dowód: ogólnie dostępne dane z publicznej bazy danych KRS dotyczące podmiotów pod numerami KRS (...) oraz (...), a także postanowienie z dnia 04.02.2019r. – k. 32, potwierdzenie dokonania wpisu – k. 33).

Bank (...) zgodnie z harmonogramem wynikającym z umowy wpłacił (...) Bank (...) S.A. w W. (jako kredytodawcy) łączną kwotę 27.000,00 zł tytułem udzielonego wsparcia dla kredytobiorcy – E. P. (obecnie S.). Ostatnia rata wsparcia wypłacona została w dniu 14 lutego 2018 roku.

(dowód: zaświadczenie z dnia 10.02.2021r. – k. 84-86, rozliczenie z dnia 19.11.2021r. – k. 87-91).

Pismem z dnia 21 stycznia 2020 roku Bank (...) poinformował powoda o numerze rachunku do spłaty wsparcia, przesłał harmonogram spłaty oraz poinformował, że dnia 15 marca 2020 roku przypada termin spłaty pierwszej raty zwracanego wsparcia.

(dowód: pismo z dnia 21.01.2020r. – k. 58).

Pismem z dnia 5 lutego 2020 roku powód poinformował pozwaną o numerze rachunku do spłat wsparcia, przesyłając harmonogram spłat i informując, że dnia 15 marca 2020 roku przypada termin spłaty pierwszej raty zwracanego wsparcia. Pozwana odebrała pismo dnia 21 lutego 2020 roku.

(dowód: pismo z dnia 05.02.2020r. – k. 55, potwierdzenie odbioru – k. 56-57).

Zgodnie z harmonogramem pierwsza rata spłaty wsparcia przypadała na dzień 16 marca 2020 roku (bowiem 15 marca 2020r. był dniem ustawowo wolnym od pracy), zaś każda kolejna rata płaćana była do każdego 15- tego dnia miesiąca, aż do dnia 15 lutego 2028 roku i wynosiła 281,25 zł.

(dowód: harmonogram spłat – k. 34).

Pismem z dnia 26 marca 2020 roku Bank (...) wezwał pozwaną do uregulowania zadłużenia w kwocie 281,25 zł w nieprzekraczalnym terminie 30 dni od daty wystawienia wezwania do zapłaty. Brak spłaty miał skutkować obowiązkiem niezwłocznego zwrotu całej kwoty przyznanego wsparcia wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi począwszy od dnia wymagalności pierwszej raty zwrotu wsparcia. Pozwana nie uiściła żadnej raty wynikającej z udzielonego jej wsparcia oraz harmonogramu.

(dowód: wezwanie z dnia 26.03.2020r. – k. 31).

Pismem z dnia 29 kwietnia 2020 roku Bank (...) poinformował powoda, że do dnia 28 kwietnia 2020 roku nie zostały uregulowane przez kredytobiorcę zobowiązania w kwocie 562,50 zł z tytułu udzielonego wsparcia zgodnie z ustawą w tym przedmiocie. Poinformowano, że zgodnie z art. 21 ust. 2 ustawy kredytobiorca zobowiązany jest do niezwłocznego zwrotu przyznanego wsparcia w kwocie 27.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi począwszy od dnia wymagalności pierwszej raty zwrotu wsparcia, tj. od dnia 16 marca 2020 roku. Pismo skierowane zostało również do wiadomości pozwanej.

(dowód: pismo z dnia 29.04.2020r. – k. 53).

Pismem z dnia 1 lutego 2021 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 27.886,06 zł w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma na rachunek bankowy Banku (...) pod rygorem podjęcia kroków zmierzających do przymusowego odzyskania należności na drodze postępowania sądowo-egzekucyjnego. Wskazano, że na dochodzą kwotę składa się kapitał w wysokości 27.000,00 zł oraz odsetki w wysokości 886,06 zł wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie do dnia zapłaty po dniu wystosowania pisma. Wezwanie odebrano dnia 18 lutego 2021 roku.

(dowód: wezwanie z dnia 01.02.2021r. – k. 52, informacja operatora pocztowego – k. 53).

SĄD ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił głównie na podstawie dowodów z dokumentów prywatnych przedłożonych przez powoda.

Oceniając zebrany materiał dowodowy, Sąd nie dopatrył się żadnych podstaw do kwestionowania wiarygodności i mocy dowodowej powołanych powyżej dowodów z dokumentów prywatnych. Zgodnie z art. 308 k.p.c. dowody z innych dokumentów niż wymienione w art. 2431 k.p.c., w szczególności zawierających zapis obrazu, dźwięku albo obrazu i dźwięku, sąd przeprowadza, stosując odpowiednio przepisy o dowodzie z oględzin oraz o dowodzie z dokumentów. Wydruki komputerowe oraz kopie dokumentów stanowią inny środek dowodowy w rozumieniu art.

308 i 309 k.p.c. Jakkolwiek nie można przyjąć, że oświadczenie zawarte w wydruku komputerowym jest zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, to należy przyjąć, że ten środek dowodowy świadczy o istnieniu zapisu komputerowego o określonej treści w chwili dokonywania wydruku, te zaś zapisy pojawiły się w systemie na podstawie danych zaferowanych przez powoda i w oparciu prowadzone i dostępne dla powoda dane związane z obsługą kredytu. Strona pozwana nie zdołała zakwestionować prawdziwości wyżej wymienionych dokumentów, w szczególności faktu dokonywania konkretnych operacji na rachunku kredytowym. Oznacza to, że Sąd ocenia te dowody w ramach swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.).

Pozwana zarzuciła spreparowanie przez powoda zaświadczenia o wpłatach dokonanych przez Bank (...) tytułem udzielonego jej wsparcia oraz rozliczenie historii rachunku przeznaczonego do spłaty kredytu. Dokumenty te wytworzone zostały przez powoda i jako dokumenty prywatne zostały ocenione przez Sąd za wiarygodne. Korelują one bowiem z dokumentami Banku (...), w których informowano o harmonogramie spłat udzielonego wsparcia, terminów przypadających spłat oraz ich wysokości. Trudno dać wiarę twierdzeniom pozwanej, aby do wytworzenia i wymiany przedmiotowych informacji dochodziło w sytuacji, jeżeli owo wsparcie nie zostałoby przyznane, a następnie wypłacone na poczet spłaty jej kredytu mieszkaniowego. Natomiast sposób wzajemnych rozliczeń między bankami w związku ze spłatą kredytu pozwanej w ramach wsparcia, w tym także rzekoma nieznanostwo numeru rachunku bankowego, na który wpłaty miały być uiszczane - nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Numer rachunku bankowego kredytodawcy przeznaczony dla obsługi udzielonego wsparcia przez Bank (...) był wewnętrznym rachunkiem banku przypisany do wpłat udzielonego wsparcia. Mimo, iż rachunek ten był odmienny od numeru rachunku wskazanego w umowie o kredyt mieszkaniowy udzielony pozwanej i przeznaczony do obsługi niniejszego kredytu – powyższa okoliczność nie budziła wątpliwości, bowiem z przedłożonych w toku postępowania dokumentów jasno wynika, iż powód zaliczył kwoty udzielonego wsparcia pozwanej na poczet spłaty jej zobowiązania kredytowego (mimo odrębności numerów rachunku), zaś pozwana spłacała swoje zadłużenie w kwocie pomniejszonej o 1.500 zł, czyli wysokości kwoty wsparcia. Trudno zatem dać wiarę pozwanej w zakresie jej twierdzeń, o tym, że rzeczona umowa o udzielenie jej wsparcia w spłacie kredytu mieszkaniowego miała jedynie charakter zobowiązujący, zaś do jej skutku (udzielenia wsparcia) nie doszło. Pozwana świadomie i konsekwentnie przez okres 2 lat spłacała kwotę udzielonego jej kredytu mieszkaniowego w zmiennych wysokościach, nieprzekraczających jednak 300 zł (k. 87 -91), a zatem w wysokości wyraźnie pomniejszonej o kwotę udzielonego jej wsparcia. Co więcej pozwana nie przedłożyła dokumentów potwierdzających odmienny stan rzeczy, a zatem np. harmonogramu dokonywanych przez nią spłat rat kredytowych w pierwotnej wysokości. Nadto powyższe twierdzenia o braku wiedzy o udzielonym i wypłaconym wsparciu pozostają w sprzeczności z faktami tj. odbieraniem przez pozwaną korespondencji związanej z obsługą niniejszego wsparcia. Powyższe twierdzenia Sąd uznał jedynie za przyjętą przez pozwaną taktykę procesową, zmierzającą do przedłużenia postępowania.

Kluczowym faktem dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy było ustalenie, że wpłaty w ramach udzielonego pozwanej wsparcia zostały dokonane przez Bank (...) na rachunek kredytodawcy. Co istotne powyższe o nie wynika wyłącznie z twierdzeń powoda i wytworzonych przez niego dokumentów, ale także z oświadczeń podmiotu udzielającego wsparcia.

Sąd na rozprawie w dniu 13 maja 2022 r. pominął dowód z przesłuchania pozwanej, albowiem mimo prawidłowego wezwania nie stawiła się ona na rozprawie i nie usprawiedliwiła swojej nieobecności.

Podstawę prawną powództwa stanowiły przepisy art. 19 ust. 1 w zw. z art. 21 ustawy z dnia 9 października 2015 roku o wsparciu kredytobiorców znajdujących się w trudnej sytuacji finansowej (Dz.U.2015.1925 ze zm.).

Zgodnie z art. 19 tej ustawy zwrot wsparcia rozpoczyna się w miesiącu następującym po miesiącu, w którym upłynęły 2 lata od wypłaty ostatniej raty wsparcia, i jest dokonywany przez 8 kolejnych lat w równych, nieoprocentowanych miesięcznych ratach, płatnych do 15- ego dnia miesiąca na rachunek Funduszu (ust. 1). Kredytodawca informuje kredytobiorcę co najmniej 30 dni przed terminem wpłaty pierwszej raty zwracanego wsparcia o wysokości miesięcznej raty, a także wskazuje numer rachunku bankowego Funduszu, na który dokonuje się wpłat (ust. 2).

Zapisom tym odpowiadały umowne regulacje zawarte w § 8 ust. 2-4 umowy wsparcia.

W art. 21 ustawy o wsparciu sprecyzowano, że w przypadku uchybienia terminowi, o którym mowa w art. 19 ust. 1 lub art. 20, Bank (...) wzywa pisemnie kredytobiorcę do dokonania płatności, wyznaczając termin jej dokonania na czas nie dłuższy niż 30 dni (ust. 1). W przypadku niedokonania płatności w terminie określonym w wezwaniu, kredytobiorca jest obowiązany do niezwłocznego zwrotu przyznanego wsparcia, wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi począwszy od dnia wymagalności pierwszej raty zwrotu wsparcia (ust. 2).

Z tymi regulacjami ustawowymi zgodne były również zapisy § 8 ust. 6 i 8 umowy wsparcia.

W okolicznościach niniejszej sprawy nie ulegało wątpliwości, że kwota wsparcia w łącznej wysokości 27.000,00 zł została wypłacona zgodnie z harmonogramem, o którym mowa w § 4 ust. 3 umowy wsparcia (zgodny z art. 5 ustawy regulującym okres i wysokość wsparcia). Potwierdzają to przede wszystkim: wezwanie Banku (...) z dnia 26 marca 2020 roku (vide: k. 31), a także informacja tego podmiotu z dnia 29 kwietnia 2020 roku o braku dokonania płatności przez kredytobiorcę (vide: k. 53), a także informacja o numerze rachunku do spłat wsparcia wraz z harmonogramem (vide: k. 55). Pozwana dopiero na etapie procesu zakwestionowała fakt uruchomienia wsparcia, co stanowi jedynie wyraz przyjętej taktyki procesowej, która nie mogła okazać się skuteczna. Zwrócić należało uwagę, że pozwana była w pełni świadoma, że wsparcie zostało udzielone. Oczywiście pozwana posiadała wgląd w historię rachunku kredytowego, a zatem po podpisaniu umowy o wsparcie, a dalej po otrzymaniu informacji o rachunku do spłat nie miała wątpliwości (co zgodne jest z ustalonym stanem faktycznym), że kwota wsparcia została wypłacona.

Zgodnie z przytoczonymi przepisami ustawy i odpowiadającymi jej treściom zapisami umowy o wsparcie pozwana zobowiązała się do zwrotu kwoty wsparcia w terminie 2 lat od daty wypłaty ostatniej raty wsparcia. Zważywszy, że ostatnia rata wypłacona została dnia 14 lutego 2018 roku, to termin spłaty rozpoczynał się dnia 15 lutego 2020 roku (w harmonogramie wskazano jednak termin późniejszy, bo 16 marca 2020 roku). Pozwana prawidłowo została poinformowana przez kredytodawcę (powoda) o numerze rachunku do spłat, harmonogramie spłat, a także terminie spłaty pierwszej raty, co skwitowała własnoręcznym podpisem dnia 21 lutego 2020 roku. Wpłaty nie dokonano, a zatem Bank (...) pismem z dnia 26 marca 2020 roku wezwał pozwaną do uregulowania zadłużenia w nieprzekraczalnym terminie 30 dni od daty wystawienia wezwania do zapłaty ze wskazaniem rygору w przypadku uchybienia temu obowiązkowi. Pomimo tego pozwana nie dokonała wpłaty, a zatem wymagalne stało się roszczenie o zwrot kwoty odpowiadający całości udzielonego jej wsparcia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie naliczonymi począwszy od dnia wymagalności pierwszej raty zwrotu wsparcia do dnia zapłaty.

W tej sytuacji powód na podstawie art. 9 rzeczonej ustawy, zgodnie z którym kredytodawca dochodzi roszczeń w zakresie zwrotu udzielonego wsparcia, o którym mowa w art. 19, art. 20 i art. 22 (odpowiednik w § 10 umowy), posiadał legitymację do dochodzenia roszczenia objętego pozwem.

Zważywszy, że opisana powyżej procedura okazała się zgodna z ustawą oraz umową, a pozwana nie uiściła jakiegokolwiek kwoty tytułem zwrotu wsparcia uznać należało, że zaległość przedstawia się kwotą objętą żądaniem. Na powyższą kwotę złożył się kapitał w kwocie 27.000,00 zł oraz prawidłowo wyliczone i skapitalizowane odsetki od kapitału liczone za okres od dnia wymagalności pierwszej raty zwrotu wsparcia – 1.226,91 zł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 19 ust. 1 w zw. z art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 9 października 2015 roku o wsparciu kredytobiorców znajdujących się w trudnej sytuacji finansowej (Dz.U.2015.1925) orzekł jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 ze zm.), obciążając pozwaną, jako przegrywającą całością poniesionych przez powoda kosztów procesu, na które złożyły się: opłata sądowa od pozwu (1.412,00 zł), wynagrodzenie kwalifikowanego pełnomocnika w stawce minimalnej (3.600,00 zł) oraz opłata skarbową od dokumentu pełnomocnictwa (17,00 zł) – łącznie 5.029,00 zł.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak we wstępie.